

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-západ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 02. února 2016 samosoudkyní Mgr. Annou Ryšánkovou **t a k t o:**

Obžalovaný

K ■■■■ P ■■■■,

nar. ■■■■ v Duchcově, invalidní důchodce, trvale bytem ■■■■,

j e v i n e n, ž e

dne 19.12.2014, kolem 18:55 hodin, po silnici v ulici Masarykova, v obci Rudná, okr. Praha-západ, ve směru jízdy Praha-Loděnice, řídil osobní automobil tov. zn. ■■■■, RZ ■■■■, a v km 3,057 se plně nevěnoval řízení, nerespektoval dopravní značku IP 6 „Přechod pro chodce“ doplněnou o vodorovné dopravní značení V7 „Přechod pro chodce“ a vjel s vozidlem na přechod pro chodce v době, kdy tento z levé strany přecházel chodec M ■■■■ P ■■■■ H ■■■■, nar. ■■■■, načež ho srazil přední částí vozidla, přičemž v důsledku tohoto střetu a pádu na vozovku utrpěl poškozený H ■■■■ zlomeninu 2. bederního obratle, zlomeninu pravé lýtkové kosti, tržnou ránu nad pravou očnicí a další drobná poranění, čímž byl podstatným způsobem omezen v obvyklém způsobu života po dobu delší než šest týdnů,

t e d y

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

č í m ž s p á c h a l

prečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 147 odst. 2 tr. zákoníku **k odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu **výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 3 (tří) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **K. P., nar. [REDAKCE], povinen zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, na náhradě škody částku ve výši 27.573,- Kč.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se **poškozený M. P. H., nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í:

Zdejší soud v dané věci již jednou rozhodl, když obžalovaného uznal vinným ze spáchání trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle ustanovení § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, přičemž za uvedené jednání mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku s odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let a také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu tří let.

Obžalovaný byl zároveň zavázán k náhradě škody, kterou svým jednáním způsobil Všeobecné zdravotní pojišťovně.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém namítal, že soud neprovedl veškeré důkazy potřebné k objasnění věci, zejména nevyslechl muže, který se hned po nehodě na místě objevil a nepřibral znalce.

Odvolací soud se ztotožnil s tím, že z dosud provedených důkazů bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný srazil pravým předním rohem svého vozidla poškozeného přecházejícího po vyznačeném přechodu, a pochyby nejsou ani o zraněních poškozeného, který však před soudem uvedl opačný směr chůze, při kterém by do vozovky patrně vstupoval z druhé strany (z pohledu obžalovaného zprava), a jelikož se navíc jednalo jediný důkaz usvědčující obžalovaného z nepozornosti, nepovažoval skutkové závěry za spolehlivé a napadený rozsudek dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, přičemž mu uložil opětovně vyslechnout poškozeného, a dále doplnit dokazování tak, aby bylo objektivně zjištěno, na kterou stranu vozovky ve směru jízdy obžalovaného se poškozený v době střetu pohyboval a ze které strany přišel náraz od jeho těla.

Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za nehodu nese výlučně obžalovaný, který svým nedbalostním jednáním porušil především povinnosti vyplývající z ustanovení §§ 4 písm. a), b), 5 odst. 1 písm. b), 5 odst. 2 písm. f), zák. č. 361/2000 Sb., v platném znění, která mu ukládají povinnost neohrozit život, zdraví nebo majetek jiných osob, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, věnovat se plně řízení vozidla, neohrozit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce a zastavit v takovém případě vozidlo před

prechodem pro chodce, přičemž uvedené selhání bylo v příčinné souvislosti se zraněním poškozeného.

Obžalovaný tak **objektivně** naplnil všechny **formální znaky skutkové podstaty trestného těžkého činu ublížení na zdraví z nedbalosti ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku**, přitom věděl, že svým jednáním může způsobit ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí, tedy jednal z **nedbalosti**, ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, av daném případě jde ještě o **přečin** v intencích ustanovení § 14 odst. 2 tr. zákoníku.

Z hlediska **společenské škodlivosti** jeho jednání je nutné připomenout **význam chráněného zájmu, který byl trestnou činností obžalovaného dotčen**, kterým je zájem na ochraně života a zdraví jeho účastníků a bezpečnosti silničního provozu.

Při úvaze o **druhu a výměře trestu** ukládaného za prokázanou trestnou činnost vycházel soud z ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku, kdy zohlednil povahu a závažnost činu pro společnost, osobní, rodinné, majetkové i jiné poměry obžalovaného, přihlédl k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy i k jeho chování po činu a též se zabýval okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími dle ustanovení § § 41 a 42 tr. zákoníku.

K osobě obžalovaného bylo z **opisu rejstříku trestů** zjištěno, že jmenovaný v něm má deset záznamů převážně pro majetkovou trestnou činnost, k těmto však pro zahlazení či osvědčení nelze přihlížet, podle **zpráv z místa bydliště** zde není negativně hodnocen, což soud považoval za polehčující okolnosti, zohlednil též projevenou lítost. Několik záznamů v **kartě řidiče** nelze s ohledem na dobu spáchání přecenit.

Přínejmenším poněkud zarážející je však přístup obžalovaného, pokud před soudem uvedl, že zprvu chtěl z místa nehody ujet, a dále se vyjádřil v tom smyslu, že ho trápily úvahy o ranění poškozeného, uklidnilo ho však, když mu policisté sdělili, že má „jen“ zlomenou nohu a pohmožděná záda, načež poškozeného nikterak nekontaktoval, ačkoliv mu nic nebránilo nahlédnout do spisu a zjistit potřebné údaje. Chování obžalovaného tak svědčí o malé míře sebereflexe. Jakkoliv tedy soud při ukládání trestu opětovně uvážil veškeré polehčující okolnosti, je nutno uzavřít, že obžalovaný selhal, což způsobilo, že se dopustil trestné činnosti shora uvedené, a za takové zásadní selhání nyní musí nést i patřičné důsledky právě v podobě uloženého trestu.

Po důkladném uvážení všech výše uvedených skutečností proto soud obžalovanému uložil **trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku**, tedy ještě v prvé polovině zákonem stanovené trestní sazby, přičemž obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí šesti měsíců až čtyř let, jehož výkon mu byl, v souladu s ustanovením § 81 odst. 1 tr. zákoníku a ustanovením § 82 odst. 1 tr. zákoníku, **podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let**. Soud má v tomto konkrétním případě za to, že obžalovanému sice ještě lze poskytnout dobrodiní podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody a je možné na něj působit takovýmto trestem výchovného charakteru, ovšem za současného stanovení již delší zkušební doby, během které bude mít možnost prokázat, že je schopen vést řádný život, nedopustí se žádného protiprávního jednání, čímž zároveň přesvědčí o tom, že se z uloženého trestu skutečně poučil a do budoucna nebude své selhání opakovat.

Účelem takového trestu je zejména snaha po nápravě obžalovaného tak, aby napříště byl schopen respektovat běžně uznávaná společenská pravidla, mezi která nepochybně patří i respektování i pravidel silničního provozu, a vyvarovat se protiprávního chování a tento odpovídá i principu generální prevence.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný jako řidič zásadním způsobem selhal, mu byl uložen také **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu tří let**, neboť je nutno ho z provozu na pozemních komunikacích na nějakou dobu sankčně vyřadit, přitom takový trest je možné považovat za spíše mírný, zohledňující všechny

okolnosti uvedeného případu, tím spíše při uvážení skutečnosti, že uvedenou sankci je možno vyslovit až na dobu deseti let.

Ze shora uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy uložené tresty je možné, podle názoru soudu, považovat z hlediska naplnění jejich výchovného účelu za odpovídající vzhledem k osobě obžalovaného, okolnostem spáchané trestné činnosti a její škodlivosti pro společnost.

Podle § 228 tr. řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, soud odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

Poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna se v rámci trestního řízení vůči obžalovanému včas a řádně připojila se svým nárokem na náhradu škody s částkou ve výši 27.573,- Kč za náklady spojené s lékařskou péčí o poškozeného, kdy uvedený nárok řádně doložila vyúčtováním provedených úkonů léčby, přičemž soud jejímu návrhu, aby byl obžalovaný k náhradě této škody zavázán, když zároveň neexistuje žádná zákonná překážka, která by takovému postupu bránila, v plném rozsahu vyhověl.

Také poškozený M■■■■ P■■■■ H■■■■ se v rámci trestního řízení vůči obžalovanému včas a řádně připojil se svým nárokem na náhradu škody s částkou ve výši 100.000,- Kč z titulu z titulu nemajetkové újmy. Další dokazování ohledně výše případné nemajetkové újmy by ovšem vyžadovalo rozsáhlé dokazování, které by trestní řízení neúměrně protáhlo, zároveň by takové rozhodování o povinnosti k náhradě škody vůči poškozenému přesáhlo potřeby trestního řízení a svým charakterem má těžiště spíše v rovině občanskoprávní, kam soud poškozeného též odkázal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu Praha-západ), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro

porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudkem napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle ustanovení § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Odvolání nemohou podat osoby, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

V Praze dne 02. února 2016

Mgr. Anna Ryšánková, v.r.
samosoudce

Za správnost:
Růžena Kalinová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.3.2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 15.3.2016, čj. 10To 123/2016-198

Doložku připojila dne 5.4.2016 Růžena Kalinová